

Ольга Тітова

Місія Кішми,

або Аріка проти прищів

ілюстрації Софії Лиси

Зрені Карні, фейхрещеній цієї книжки та мої літературній кураторці, яка надихала, спрямовувала і допомогла повірити, що все можливо

Донесці Тані, яка була моєю першою присягнутою читачкою, антихрістіє-консультанткою і провідницею у прекрасний світ японської культури та аніме

книголав • Київ • 2022

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Зміст

Розділ 1 Кіра	9	Розділ 16 Місія Кіото 2.0	149
Розділ 2 Під каптуром	30	Розділ 17 «Детектор брехні»	160
Розділ 3 Таємний інстаграм	36	Розділ 18 Уже не таємний	165
Розділ 4 Страшко прищаве	41	Розділ 19 Невже побачення?	174
Розділ 5 Краса по-японськи	49	Розділ 20 Сеанс сестротерапії	178
Розділ 6 Дивний сон за участі Харумі	58	Розділ 21 Ідеально	193
Розділ 7 Харумі приходить іще раз	71	Розділ 22 Зліт і падіння Кіри	200
Розділ 8 Супергерой	87	Розділ 23 Найтепліше сновидіння	213
Розділ 9 Фея зникає і знову з'являється	92	Розділ 24 З чистого аркуша	220
Розділ 10 Перстень Протектора	108	Розділ 25 Family	224
Розділ 11 Ініціатива	113	Епілог	236
Розділ 12 Несподіваний фоловер	122		
Розділ 13 Темний чаклун	126	Б'юті-нотатки Кіри (<i>усе про мою шкіру без прищів!</i>)	239
Розділ 14 Міс Бездоганність	135		
Розділ 15 Життя собаче	144		

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Розділ 1

Кіра

– Молодець, Кіро, дуже добре, – тренерка схвально подивилася на секундомір. – Такими темпами в кінці року підеш на кмс*.

Кіра спритно підтяглася на руках та всілася на бортик басейну. Приемна втома розлилася тілом. Дівчина любила це відчуття. Здавалося, вода заби-рала її печалі.

– На сьогодні все, дівчата, – тренерка подула у свисток. – До понеділка!

Юні плавчині радісно заплодували у відповідь і полетіли в роздягальню. Усіх вабив присмак п'ят-ниці, вихідних та ймовірних вечірок.

Кіра не зрушила з місця. Спочатку вона повільно зняла окуляри, потім гумову шапочку. Дівчина на-вмисно тягнула час, щоб потрапити до роздягальні

* Ідеться про термін «кандидат у майстри спорту» – спор-тивний розряд, що присвоюється за досягнення на офі-ційних спортивних змаганнях. – Тут і далі мисториковає прамітики редакторки.

останньою. Ця метушня з перевдяганням, ліфчиками та розмірами грудей її трохи бентежила. Та що там трохи! Напружувала до нестями. Їй чотирнадцять, а форм – ніяких. «Плоска, як дошка» – Кіра не раз чула ці слова від однокурсників, але майстерно вдавала, що їй байдуже до тих ідіотів. Хоча, якщо чесно, байдуже не було.

Коли біля басейну з'явилася жвава бабуся-прибиральниця, Кіра нескочче підвелася й попленталася до душевої, де вже нікого з дівчат не залишилося. Сьогодні можна не поспішати. Все одно вечерю готує тато.

Після того як Кірина старша сестра Ксю вступила в університет на психологію та залишилася в Києві, вони з татом розподілили обов'язки на кухні: день чергує він, день – вона. Сімейна вечеря була їхньою священною традицією. Недоторканою і непохитною. Колись її залочаткувала мама. Так тривало й досі.

Кіра натягнула своє улюблене худі оверсайз та збрала в кінський хвіст довге каштанове, ще трохи вологе волосся. Цікаво, що татко вигідає на цей раз? Уже тиждень він вивчає кулінарні блоги (після того як Кіра жартома поскаржилася, що їй вже нудить від розварених макаронів та піци із супермаркету). І, на диво, в тата нелогано виходить!

Вони переїхали з Києва наприкінці літа 2016-го, три роки тому. Ну, як переїхали... Скоріше втекли від сумних спогадів після смерті мами. Там усе нагадувало про неї: квартира, речі, люди. Так сталося, що завод, на якому працював тато, відкрив філію в Мелітополі, і татові запропонували посаду керівника. Тож вони з ентузіазмом ухопилися за цю рятівну ідею – розпочати нове життя на новому місці.

Кіра пам'ятає, як вони збирали валізи – з полегшенням та радістю. Крім сестри, яка була не в захваті від переїзду зі столиці. Ксю якраз закінчувала школу, готувалася до ЗНО, мріяла вступити в Могилянку, і перспективи «провінційної глухомані» їй зовсім не вабили. Кіра пригадала, як сестра не спала ночами та весь час сиділа над підручниками. Тато попередив Ксю: якщо вона не пройде на бюджет, то поїде з ними. Напевно, бідося так сильно не хотіла до «того татового задрипанська», що склала ЗНО ліпше за всіх і стала студенткою престижного вишу.

У свою чергу Кіра дуже полюбила Мелітополь. Місто не здавалось їй маленьким і провінційним, радше навпаки – компактним і сучасним. Тут Кірі подобалося все: теплий клімат, близькість до моря, чисте повітря, безліч фруктів, неквапливий ритм, охайні вулички, зелені парки і невеличкі відстані, які вона легко долала на своєму улюбленому спортивному велику. У Києві тато не дозволив би їй

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

так вільно кататися містом через божевільний рух транспорту. А тут, будь ласка, – їзди, скільки хочеш.

Кіра намазала губи бальзамом, намагаючись не дивитися на себе у дзеркало. Останні пів року їй не подобалося те, що вона там бачила. І якщо нульовий розмір ще якщо можна було приховати під рятівним оверсайзом, то прищі... Кіра збрала рукою волосся та притиснула кінчик хвоста до чола, імітуючи густу гривку. Може, підстригтися? Хоча б не буде видно цих огидних червоних гуль...

– Доцю, ти на годинник дивилася?

З роздумів про прищі та нестерпну важкість буття Кіру витягла бабуся-прибиральниця, яка безсоромно вторглася зі шваброю в роздягальню. Кіра отямилася, пробурмотіла «пробачте, до побачення», швидко схопила рюкзак та вбігла в теплий вересневий вечір.

Біля виходу на неї чекав велик. Десять хвилин приємного вітерцю в обличчя – і вона буде вдома. Кіра скочила на сідло й потяглася до смартфона, де вже висіло повідомлення від тата: «Хліба купив. Вечеря майже готова. Чекаю 😊».

«От і добре», – дівчина встромила у вухо навушник, встигла поправити обтяжений мокрим рушником рюкзак, як знову дзвенінув мобільний.

Татусь: «Будь ласка, не їдь у навушниках. Просто нагадую».

Він шпигує за нею, чи що?! Нещодавно провів їй довгу і ґрунтовну лекцію про те, як небезпечно їздити в навушниках. Кіра про всяк випадок озирнулася (імовірно, в пошуках татових таємних агентів). Тоді приречено зітхнула, згадавши свою обцянку більше не ризикувати, і неспочте залпнула навушники в кишеню.

«Що ж, буду сама наспівувати», – вона замузикала під ніс улюблену Mitski, відштовхнулася від бордюру і рушила. Раніше вони з татом часто виїжджали на велопрогулянки в парк або кудись за місто. Та останній рік тато багато працював. Навіть деякі вихідні в нього були розписані по годинно. Кіра старалася все розуміти й не ображатися: керівна посада передбачає щонайбільшу відповідальність та щонайменшу кількість вільного часу.

Спільні вечери – єдине, що в них залишилося. Кіра чекала їх із нетерпінням.

З кухні лунала якась весела попса, чувся брязкіт тарілок та незугарне чоловіче підспівування. І чого це тато радіє?

Крізь прочинені кухонні двері протиснулося кудлате створіння та швидко, перебираючи коротенькими лапками, помчало на Кіру.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua ¹⁵>>>